УДК 378.4:379.8:070]:94(477.64)НУЗП
Мозуленко Д.І.[1], Мантула О.В.[2]
[1] старш. викл. НУ «Запорізька політехніка»
[2] студ. гр. БК-915сп НУ «Запорізька політехніка»

РОЗВИТОК «АЛТАГІРА» ЗА МАТЕРІАЛАМИ ГАЗЕТИ «ІНЖЕНЕР-МАШИНОБУДІВНИК» 1963-1964 РР.

Д.І Мозуленко, О.В. Мантула

Історія створення спортивно-оздоровчого табору «Алтагір» на березі Молочного лиману є яскравим прикладом колективної праці та ентузіазму спільноти Запорізького машинобудівного інституту (зараз НУ «Запорізька політехніка»). Процес розбудови бази відпочинку, зафіксований на сторінках газети «Інженер-машинобудівник». Він демонструє трансформацію від першого камінчику до повноцінного функціонування табору.

Початковий етап будівництва стартував влітку 1963 року та характеризувався активним залученням адміністративно-господарської частини та комсомольців. Під керівництвом інженера В. П. Токарєва було закладено фундамент майбутнього табору. Основний тягар робіт у цей період несли робітники відділу експлуатації та виробничих майстерень, які відпрацювали сотні людино-днів. Попри певний скептицизм щодо участі студентських факультетів, табір готувався прийняти першу групу відпочиваючих вже 10 липня 1963 року, що підкреслювало стратегічну важливість об’єкта для оздоровлення колективу інституту.

Вже у травні 1964 року будівництво перейшло у фазу «ударної роботи». Студенти автомобільного факультету та викладачі кафедри фізики ініціювали подовження робочого дня на будівництві, прагнучі якнайшвидше підготувати базу до нового сезону. Особлива увага приділялася самовідданій праці колективів, які виконували великі обсяги робіт у стислі терміни, забезпечуючи матеріальну базу для літнього відпочинку.

Червень 1964 року став періодом масових «комуністичних недільників», у яких брали участь десятки співробітників – від прибиральниць до проректорів. Роботи включали заливку відмосток навколо будинків, встановлення дверей та благоустрій території. Головним аспектом став сімейний характер праці, де діти допомагали дорослим, зміцнюючи корпоративний дух інституту.

До кінця червня 1964 року табір був повністю готовий до прийому відвідувачів, пропонуючи чотири зміни відпочинку тривалістю по два тижні. Інфраструктура вже включала будинки та палатки, їдальню, спортивні майданчики для баскетболу й волейболу, а також культурне дозвілля з кіносеансами, телевізором та радіолою. Вартість путівок була складала 20 крб. для співробітників та 12.50 крб. для студентів, що робило відпочинок доступним.

Підбиваючи підсумки сезону, очевидним став успіх «Алтагіру» не лише як місця фізичного оздоровлення, а й як центру культурного життя. Фіналом третьої зміни став масштабний карнавал – свято Нептуна, де студенти демонстрували творчу ініціативу в створенні костюмів. Досвід функціонування табору підтвердив, що спільна праця та активний відпочинок найкращим чином розвивають почуття колективізму та дружби, створюючи тривалі традиції студентського самоврядування.